

Ἄιντε, καυμένη Μήτσο, ὅτ' Πριγκηπάτο σύρε,
 κι' ἐσένα τὸ ποτάμι ἀνέλπιστα σ' ἐπήρε.
 Κι' ἐδῶ εἰ ψηφοφόροι ἐσήκωσαν κεφάλι,
 μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς ἀκόμη μαζί με τούτους ψάλλει :
 «Σοῦ ἴφαγαν τὰ σηκότια, σοῦ ἤπιαν τὸ κρασί,
 καὶ Χιώτικη ὅτ' ἐτέλος τὴν ἐπαθεῖς καὶ οὐ.»

Β'.

Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, νὰ κλάψωμε τὸν Ράλλη,
 τὸν Χρήστο μας τὸν δόκτορα, λεβέντη λιγερό,
 ποῦ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα τοῦ ἤλθε ὅτ' κεφάλι
 νὰ γίνῃ Δήμαρχος κι' αὐτὸς σὲ τοῦτο τὸν καιρό.
 Ἐλάτε νὰ τὸν κλάψωμε με πόνο καὶ με λαύρα,
 γιὰτὶ καὶ τοῦτον, λιγεραῖς, τὸν ἐπριξάν ὅτ' ἀ μαύρα.

Κυριακὴ ἤξιμέρωνε, μὴν εἶχε ἡμερώση,
 ὁ ἤλιος ἐβασίλευσε κι' ἐβγήκανε τ' ἀστέρια,
 κι' ὁ Χρήστος με καρδιόχτυπο καὶ με λαχτάρα τόση
 ἐπρόσμενε τῆς ἐκλογῆς νὰ μάθῃ τὰ χαμπέρια.
 Μὰ ἤλθαν καὶ τοῦ τᾶπανε καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ
 ἔλα τὰ τοιγαρέτα τοῦ γῆς Μαδιόμ τὰ κάνει.

Ἐστοιχημάτιζε κι' αὐτὸς πῶς θᾶβγῃ πρῶτος πρῶτος,
 ἀπ' ἔλους ἐπερίμενε νὰ πάρῃ μονοκοῦκι,
 μὰ τώρα μὲς ὅτ' σπῆτι τοῦ σιγῆ καὶ μέλαν σκότος,
 καὶ μὲς ὅτ' περιβόλι τοῦ λαλοῦν καμπόσοι κοῦκοι :
 «Κύρ Χρήστο ἐξοχώτατε, μὴ τὸν καπνὸ σου χάνῃς,
 τὴ γιατρικὴ σου ἀρχισε, γιὰ Δήμαρχος δὲν κάνεις».

Κακὴ τὸν ἡδρε συμφορὰ καὶ ἔξαφνικὴ τρομάρα . . .
 ἄς κλάψῃ καὶ λιγερῆ τὴν τύχη τοῦ γιαιροῦ,
 ἔμπηκαν ὅτ' περιβόλι τοῦ, τοῦ ἤπιαν τὰ τοιγάρρα,
 καὶ ὑστερα τὸν ἄφησαν ὅτ' ἀ κρύα τοῦ λουτροῦ.
 Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, με δάκρυα ὅτ' ἀ μάτια
 καὶ φέρετε ἀνθόνερο καὶ μύοχο δὴδ κανάτια.

Ὁ Χρήστος πῆ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος ἀφίνει
 καὶ πόρταις καὶ παράθυρα κατασκασμένος κλείνει.
 Μὰ κάνει ἔρκο μέσα τοῦ ὡσάν γιαιτρὸς ἱππότης
 πῶς ἂν κανένας ἀρρωστος τοῦ τύχῃ συνδημότης,
 ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ ἐγιναν τοῦ λωλο-Χιώτη φίλοι,
 ὅτ' ἐν ἄλλον κόσμο ἀναυλα με πρῶτο θὰ τὸν στείλῃ.

Γ'.

Καὶ σὺ, καυμένη Νικολῆ, καὶ σὺ, Καλλιφρονᾶ,
 τὰ σχέδιά σου ἄφησε καὶ πάρε τὰ βουνά.
 Καὶ σὺ σ' αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ μπαστούγια τὰ εὐρήκες
 καὶ οὔτε κἂν ἐπιλαχῶν σὸν κι' ἄλλοτε δὲν ἔβγῃκες,
 κι' ὁ Θεοδωράκης ἐπαθε ὡς εἶδος τι ζαλάδα
 καὶ ἤπιε ξεῖδι καὶ χολὴ μαζί με τὴ σουμάδα.

Ἐπτέρωνε τὸ στῆθος τοῦ πεποῖθησις μεγάλη
 κι' εἶχε καὶ λόγο ἔτοιμο ὅτ' οὐκ ἐκλογεῖς νὰ βγάλῃ
 ἀλλ' ἐξαφνα ἐσήμαναν ἡ θλιβεραῖς καμπάναις
 καὶ τενεκέδες ἴσω τοῦ βαροῦν καὶ καρβάναις,
 καὶ τότε λάσπη τῶκοψε κι' αὐτὸς καὶ ἄλλοι φίλοι
 κι' ἐπήγε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τὸ λόγο ν' ἀπαγγεῖλῃ.

Κατακαυμένη Νικολῆ, φανοῦ καὶ σὺ γενναῖος,
 μὴν ἀπελπίζεσαι γι' αὐτό, ἀκόμα εἶσαι νέος.
 Κανεῖς κουμπάρος μὴ δεχθῆς νὰ σὲ παρηγορήσῃ
 γιὰ τούτῃ τὴ μαυρίλα σου, γι' αὐτὴ τὴ συμφορὰ,
 καὶ τώρα, Νίκο, πῆγαινε με πρῶτο ὅτ' Παρίσι
 γιὰ νὰ σπουδάσῃς Δήμαρχος καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ.

Δ'.

Μὲ ἔλη τὴν καρδιά μου μαζί τοὺς τρεῖς σας κλαίω,
 με πόνο σὰς κυττάζω καὶ μοιρολόγια λέω.
 Δὲν ἔχω πλέον μάτια τὸ χάλι σας νὰ ἴδω,
 σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης χωρὶς νὰ εἶν' ἐδῶ,
 σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης μ' ἐκείνη τὴν Γερεῖη,
 κι' αὐτὸ κανεῖς ἀκόμη δὲν τὸ καλοπιστεύει.

Καπνοῦ πομφόλυξ ἦτο τὸ πᾶν καὶ διερράγη,
 καὶ τώρα δίχως λόγο με σταυρωμένα χέρια
 οἱ τρεῖς ἀποτυχόντες καθίστε πλάγι πλάγι
 κι' ἕνα πρὸς ἕνα ἔλα μετρήσετε τᾶστέρια.
 Οὔτε ὅτ' ἤλιμο μοῖρα δὲν ἔχετε, καυμένοι,
 κι' ὁ τενεκὲς μονάχα γιὰ μουσικὴ σὰς μένει.

Σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης μ' ἐκείνη τὴν Γερεῖη,
 κι' αὐτὸ κανεῖς ἀκόμη δὲν τὸ καλοπιστεύει.
 Κατακαυμένη Σοῦτσο, Καλλιφρονᾶ καὶ Ράλλη,
 τὴν τόσην σας φροντίδα παρῆδε ἡ πατρίς,
 ἀλλ' ὁ Ρωμηὸς σὰς κλαίει γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι
 καὶ μνήμην αἰωνίαν ἐπέυχεται ὅτ' οὐκ ἐκλογεῖς.

Ἄγγελία σοβαρά,
 ποῦ θὰ βγάλῃ καὶ παρᾶ.

Ἄγγέλλομεν μετὰ σπουδῆς ὅτ' ἐν αἰκουμένην ἔλην
 κι' εἰς πᾶσαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης πόλιν
 πῶς ὁ Τσιγγρός, ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν, ἐχάθη,
 καὶ ποῦ εὐρίσκειται κανεῖς δὲν εἴμπορεῖ νὰ μάθῃ.

Ὅστις λοιπὸν τὴν τοῦ Τσιγγροῦ διαμονὴν εἰξεύρει
 παρακαλεῖται ἄγγελορα νὰ πάῃ νὰ τὸν εὐρῃ,
 κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν κόπο τοῦ συμβόλαιον τοῦ κάνω
 νὰ πάρῃ τὰ βρεθήκια του καὶ με τὸ παραπάνω.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
 με τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐὐ Φρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
 με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα με γαϊδοῦρια.